

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

มิดดำที่สุดคือใจสัตว์โลก

ก่อนจึงหัน

วันนี้เขาอาจไปภูวัวก็ได้ เขามักจะไปวันที่ ๒๖-๒๗ พอตีวันเสาร์วันอาทิตย์
วันนี้เขาอาจไปภูวัวก็ได้ ให้ท่านอุทัยไปอยู่เขาใหญ่ เราละปรึกษาหารือท่านอุทัยเองท่าน
ก็พอใจตามคำที่เราต้องการและขอร้องท่าน ส่วนที่วัดภูวัวก็ให้อยู่ตามเดิม มีหัวหน้าที่
รองกันอยู่นั้น ท่านอุทัยไปอยู่ทางโน้น พระดูว่าไปจากทางนี้สิบกว่าองค์ ๑๔-๑๕ องค์
ละมั้งไปอยู่เขาใหญ่ ทางนี้ก็ ๓๐ กว่า คืออยากให้ได้พระดี ๆ ไป เป็นที่ร่มเย็นแก่ตัวเอง
และผู้เกี่ยวข้อง

เรื่องศาสนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร พระนี่เป็นผู้นำที่ซุ่มเย็นสุดยอดเลย ขอให้
ปฏิบัติดีตามหลักศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าในแบบของพระ คือมีธรรมมีวินัยเป็นกฎ
เป็นเกณฑ์เป็นหัวใจ เป็นชีวิตจิตใจของพระเถระ ไปที่ไหนตัวเองเย็นไปเลย และผู้มา
เกี่ยวข้องมากน้อยเย็นไปตาม ๆ กันหมด นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ผิดกันกับโลก โลก
มีแต่ไฟนแต่ไฟ ใครก็อวดเก่ง ๆ มีแต่คนเลวนะที่อวดเก่ง ๆ นั้นนะ พวกเราทั้งนั้นอวด
เก่ง ๆ ท่านผู้เก่งท่านไม่ได้อวด

พระพุทธเจ้า สวากและท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านไม่อวด ท่านซุ่มเย็นตลอด
ไปที่ไหนซุ่มเย็น ๆ ให้อพวกเป็นพินเป็นไฟมักจะโฆษณาตัวเอง ใครจะไปนับถือก็กองขึ้น
นับถือหาอะไร ทำตัวเป็นบุตรเป็นคุณจะให้คนเขากราบไหว้บูชา ใครจะไปกราบได้ลง
คอ ขอให้ทำตัวให้ดีเถอะเทวดาก็มากกราบ จะว่าอะไรแต่มนุษย์เรา เทวบุตรเทวดาอินทร์
พรหมลงมากราบทั้งนั้นท่านผู้ทรงศีลทรงธรรม ท่านกราบอย่างเสียบ ๆ นะ โลกตาบอด
ไม่เห็น ท่านเองกับพวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมติดต่อกันอยู่ตลอดเวลา นั้น
ละธรรมเข้าได้หมด ขึ้นชื่อว่าธรรมแล้วเข้าได้หมด เย็นไปหมดธรรม อย่างที่ว่าเมตตา
ธรรมตั้งพระพุทธเจ้าสงเคราะห์โลก ทั้งอรรถทั้งธรรม ทั้งด้านวัตถุ ทุกแง่ทุกมุมที่จะ
เป็นประโยชน์แก่ผู้มาเกี่ยวข้องหรือมาอาศัย เสียสละ ๆ นั้นละธรรมไปที่ไหนเย็นไป
หมด ธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้ากิเลสไปที่ไหนขวางโลก ๆ

วัดเราพระมาฉันเท่าไร (๒๖ ครับผม) เอ๊ะ ภูวัวในพรรษานี้เท่าไรลืมแล้ว (๓๖
เจ้าคะ) เออ ๓๖ ทางเขาใหญ่เท่าไร น่าจะไม่ต่ำกว่า ๑๔-๑๕ องค์ (๑๔ องค์ครับ) เออ
นั้น ๑๔-๑๕ องค์ นั่นก็ให้ท่านวางแนววางแถว ท่านทำดีนะเราไปดูแล้ว ท่านทำ
กระตือบเล็ก ๆ เหมือนกระตือบหลวงตานั่น ท่านทำแบบเดียวกัน ดูจะเล็กกว่านี้อีก นั้น
กระตือบหลวงตา เจ้าของยืนอยู่นั้นเห็นไหม ตั้งแต่มาสร้างวัดใหม่ ๆ สร้างอย่างนั้นละ

นี่ฟังลงไปสามหลังนะ หลังสี่จึงได้ขึ้นมาจากกระทิงทุกวันนี้ ฟังไปสามหลัง คือสามมัน
แห่งแล้วปลวกกินเสา ฟัง ถ้ามันยังข่มอยู่มันไม่กินปลวก เราฟังลงดินไปพอแห่งนี้
ปลวกกิน ลง ๆ ของเรา

ยังหนุ่มน้อยนะนั่นมองดู หนุ่มพ่ออีตาบัว กุฎีหลังนี้มุ่งหย้าคา เย็นเป็นที่หนึ่ง
หย้าแฝกเป็นที่สอง จากเป็นที่สาม จากไม่ได้เย็นนะ หย้าคาเป็นอันดับหนึ่ง หย้าแฝก
อันดับสอง พวกจากรู้สึกจะไม่ค่อยเย็นนัก มองไม่ทันนะเรา มองดูรอบ ๆ วัด ไปที่นั่น
ไปที่นี้ไปดูนั่นดูนี้ ไปที่ไหนเห็นแต่สิ่งบกพร่อง ๆ ในบริเวณวัดนี้ละ ไปมาต้องได้สั่งได้
เสียอย่างนั้น ๆ ไปที่ไหนมองมีแต่ความบกพร่อง ๆ ส่วนใหญ่มันมีขรवासเข้ามา
เกี่ยวข้อง ขรवासมันสมบูรณ์ที่ไหนมีแต่ความบกพร่อง พระท่านรักษาอยู่มันก็ขวางหู
ขวางตาซิ

ไปดูชินอกกำแพงก็เป็นวัด ไปเที่ยวดูชอกแซกซิกแซกในฐานะว่าเราเป็น
ผู้รับผิดชอบ ต้องได้ดูตลอด ไปทางโน้นไปทางนี้ อย่างในวัดนี้ก็เหมือนกัน ในวัดเรา
กลางคืนใครเห็นเราเมื่อไร บางทีไปโดนเอากับพระ กลางคืนท่านกำลังเดินจงกรม พระ
ท่านเดินจงกรมกลางคืนไม่มีไฟนะ เราก็ไปกลางคืนไม่มีไฟ เราตัวหาจับโจรหาโจร เลย
กลายเป็นโจรไป ไปโดนเอาพระท่านกำลังเดินจงกรม อย่างนั้นแล้วชอกแซก ๆ ไปหมด
จะไม่ทราบนะว่าไป มีโอกาสมาพูดก็พูดเฉย ๆ ความจริงเป็นประจำแหละ ยิ่งหนุ่มกว่านี้
ด้วยแล้วยิ่งเก่งกว่านี้นะ เอาจริงเอาจังมาก

องค์ไหนบกพร่อง ๆ เช่น มีแต่นอน ๆ นั้นตามจับนะ พอได้เรื่องได้ราวไล่หนี
ทันทีเลยไม่ให้อยู่ เอาขนาดนั้นนะแต่ก่อน เดียวนี้เต่าแก่ไปไหนไม่ไหวแล้ว แต่ก็ยังมี
ลวดลายอยู่ชั้นแหละ ปืบโน้นปืบนี้ ไปโดนกันกับพระท่านกำลังเดินจงกรมมีด ๆ เราก็ไป
มีด ๆ ให้พร

หลังจ้งหัน

วันนี้จะไปนาหว่า โรงพยาบาลอำเภอนาหว่านี้เราก็ได้ช่วยเหมือนกัน
โรงพยาบาลนาหว่า โรงพยาบาลศรีสงคราม จากนาหว่าไปศรีสงคราม วันนี้จะไปนาหว่า
เราเคยไปเที่ยวกรรมฐาน บ้านนาหว่า นาหว่า เราเคยไปหมดแล้วเที่ยวกรรมฐานแต่ก่อน
ตอนนั้นเป็นพรรษา ๑๑ หรือเท่าไรน้ำ มาทางบ้านนาหว่า นาหว่า แล้วก็เข้าดงศรีชมพู่
ดงใหญ่ ไปแต่องค์เดียวเท่านั้นแหละ ไปองค์เดียว เป็นอย่างนั้นแหละเรา มันเป็นอยู่ใน
จิตนี่นะ ถ้ามีใครไปด้วยมันเป็นน้ำไหลบ่า คือความรับผิดชอบมันกระจายของมันไปเอง
รับผิดชอบกัน มันหากเป็นของมันไปเอง ถ้าเราไปคนเดียวนี้ป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ
ถ้ามีสององค์สามองค์แล้วเป็นน้ำไหลบ่า ไม่มีกำลังทางความเพียร ถ้าไปองค์เดียวมัน
พุ่ง ๆ ๆ เลย ต่างกัน

สำหรับนิสัยเราเป็นอย่างนี้โดยแท้ ไปที่ไหนไปองค์เดียวๆ ตลอด เทียว
กรรมฐานมีแต่ไปองค์เดียว พ่อแม่ครูจารย์ก็ส่งเสริมเสียด้วย องค์เหล่านั้นจะไปกับ
เพื่อนฝูงนี้ท่านยังว่านี่นะ ไปอะไร ตั้งแต่อยู่นี้มันก็ตกนรกให้เห็นต่อหน้าต่อตาอยู่แล้ว
ออกจากนี้มันจะไปตกนรกหลุมไหน นั่นแสดงว่าไม่เห็นด้วย แล้วใครจะกล้าไป แต่เรา
ไม่เคย มีแต่เอ้อ ขึ้นทันทีเลย ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาไปองค์เดียว มีแต่อย่างนั้น
แหละ ไปองค์เดียวๆ ตลอด

ท่านก็คงเห็นความตั้งใจของเรา เพราะตั้งใจจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา มาหาท่านที่ไร
นี้หนังห่อกระดูกลงมา ไม่มีเนื้อ มีแต่หนังห่อกระดูก เรียกว่ารอดตายมาละ มีแต่
ทรมานร่างกาย มันมีกำลังทับจิต ทับจิตก็ไปขึ้นอยู่กับสติ สติไม่ดี สติสำคัญมาก ใคร
ประกอบความพากเพียรถ้ามองข้ามสติแล้วไม่มีหวัง พุดขึ้นนิ้วเลย สติเป็นพื้นฐานสำคัญ
มาก ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานก็เพราะสติไม่ดีนั่นเองมันถึงล้มลุกคลุกคลาน พอสติดีเข้า ๆ
จับติด ๆ เรื่อย เป็นอย่างนั้นนะ สติจึงเป็นสำคัญ

อย่างพระท่านอดอาหารท่านไม่ฉัน ขึ้นอยู่กับสตินะ พอฉันลงไปนี่สติจะมี
ลักษณะผิด ๆ พลาด ๆ จับไม่ติด ถ้าสติดีจับติดปั๊บ ๆ เรื่อย ตั้งหลักได้อย่างนั้น ถ้ามี
ผิดพลาดอย่างนี้ไม่ดี ถ้าสติดีอยู่แล้ว ๆ ก็เลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ออกไม่ได้ มัน
ออกไปที่ไหนไม่ได้ สติบีบไว้ ๆ สติจึงเป็นสำคัญ ๆ สติเป็นเหมือนกับคู่อื่นใหญ่กั้นน้ำ
ไม่ให้น้ำล้นไปได้เลย สติสำคัญมาก ที่ล้มลุกคลุกคลานก็เพราะสตินั้นแหละผิด ๆ
พลาด ๆ ก็เลสมีกำลังมากมันก็เหยียบหัวใจเรา มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน สังขาร
รู้ใหม่นักภาวนา สังขารคือความคิดความปรุงของจิต

สังขารที่ปรุงแต่งขึ้นมาเป็นตึกรามบ้านช่อง เป็นสังขารประเภทหนึ่ง สังขารที่
เป็นกิเลสคือสังขารความคิดปรุงนี้ กิเลสมันดันออกมาให้คิดให้ปรุง สมุทัยมันอยู่ในจิต
มันผลัดดันออกมาให้อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น อยาก ๆ ตลอด มีแต่กิเลสตัว
สมุทัยภายในดันออกมา ๆ อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น ถ้าสติไม่ดีมันคิดได้สนุก
ไปเลย แล้วนำไฟกลับมาเผาเรา ถ้าสติดีแล้วมันออกไม่ได้ ไม่ให้มันคิดไปไหน กำลัง
เริ่มตั้งรากตั้งฐานให้อยู่กับบทรธรรม บทรธรรมบทใดที่นำมาใช้ สติกับบทรธรรมบทนั้นติด
อยู่กับใจ เช่น พุทโธ ๆ เป็นต้น

พุทโธกับสติอยู่ด้วยกันและติดอยู่กับจิต กิเลสเกิดไม่ได้ อำนาจสติสำคัญมาก
ถ้าสติดีอยู่แล้วกิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็เถอะว่างั้นเลย เกิดไม่ได้ พอสติอ่อนตัว
หรือเพลินิดหนึ่งปั๊บออกแล้ว ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ฝึก สตินี้สำคัญมากทีเดียว ขึ้น
ล้มลุกคลุกคลานสติต้องได้ตั้งเอาอย่างหนัก พอได้รากได้ฐานแล้วสติค่อยดี ๆ ขึ้น จิตก็
มีความสงบ สงบแน่นหนามันคงเป็นสมาธิขึ้นมา

สมาธิคือจิตใจสงบแน่นปึ๋ง เรียกว่าสมาธิ สงบแน่น คิดอ่านไตร่ตรองอะไรก็ได้ แต่ย้อนเข้ามาดูฐานของจิตนี้แน่นปึ๋ง นั่นเรียกว่าจิตมีสมาธิ ทีนี้พอมีสมาธิแล้ว เรียกว่าจิตเริ่มอิมอารมณ์ อารมณ์คิดต่างๆ คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ เรียกว่าอารมณ์ของจิต อยากคิด อยากปรุงอยากรู้อยากเห็น อยากไม่มีสิ้นสุด นี่เรียกว่าอารมณ์ของจิตที่หิวอารมณ์ ใช้ทางด้านปัญญาไม่ไปมันเป็นสัญญาอารมณ์ไปเสีย เลยกลายเป็นสมุทัยไม่เป็นมรรคให้

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนว่า ศิลเป็นเครื่องอบรมจิตใจให้มีความอบอุ่น สมาธิเป็นเครื่องหนุนปัญญาให้เคลื่อนไหว เดินได้คล่องตัว ปัญญาเป็นเครื่องแก้กิเลส จนกระทั่งหมดสิ้นไปได้ ต่อเนื่องกันไปตั้งแต่เริ่ม สีลปริภาวิโต สมาธิ มหปุผล โหติ มหานิสโส สมาธิเมื่อศีลอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก นี่ทางปริยัติ สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปุผลา โหติ มหานิสสา ปัญญาเมื่อสมาธิคือความแน่นหนามั่นคง ความอิมอารมณ์ของใจหนุนแล้ว ย่อมเดินได้คล่องตัว ปญญาปริภาวิต จิตต์ สมุเทวา อาสเวหิ วิมุจจติ จิตเมื่อปัญญาชักฟอกเรียบร้อยแล้ว ย่อมหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง โดยชอบ หลุดพ้นไม่ชอบก็มี ความสำคัญว่าหลุดพ้นเรียกว่าไม่ชอบ ถ้าชอบก็เรียกว่าหลุดพ้นด้วยปัญญา ท่านบอกไว้หนุนกันอย่างไร

มีศีลอยู่ในตัวเอง ไม่ทำศีลให้ต่างพร้อยนี้จิตใจอบอุ่น เเท่านี้ก็ไม่สร้างความกังวลให้เรา ภาวณาจิตก็สงบได้ง่าย พอจิตสงบแล้วจิตอิมอารมณ์ไม่อยากจะคิดอยากปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ พาพิจารณาทางด้านปัญญาแยกธาตุแยกชั้นแยกเขาแยกเรา แยกอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตมา มันก็แยกออกๆ ปัญญากระจายออกๆ มันตั้งหน้าตั้งตาทำงานให้ ไม่กลายเป็นสัญญาอารมณ์เพราะความหิวอารมณ์ มันไม่ทำงานให้ มันเกลไถล ท่านจึงว่าเมื่อจิตสงบแล้วให้พิจารณาทางด้านปัญญา คำว่าจิตสงบก็คือจิตอิมอารมณ์นั้นแหละไม่อยากจะคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ พอให้พิจารณาทางด้านปัญญามันก็ออกเลย ออกๆ เรื่อย ทีนี้ความกระจำงแจ้งจะเกิดขึ้นทางปัญญา ไม่เคยคิดเคยเห็นไม่เคยรู้มันก็เป็นขึ้นมาทางด้านปัญญา ออกเรื่อยรู้เรื่อย

ถ้าจิตได้ออกทางด้านปัญญาแล้วเบิกกว้างนะ มองเห็นทางพ้นทุกข์ชัดเจนๆ แจ่มแจ้งเรื่อย ๆ เลยกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัตติ สติก็เป็นอัตโนมัตติ ปัญญาก็เป็นอัตโนมัตติ หมุนตัวเพื่อฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัตติ นั้น เมื่อถึงขั้นนี้แล้วกิเลสหาทางหลบซ่อนได้ยาก คอยแต่จะขาดสะบั้นลงไป นี่ละการฆ่ากิเลส จิตเป็นศูนย์กลาง กิเลสก็เหมือนสนิมอยู่ในเหล็ก เกิดจากเหล็กนั้นแหละ มันกัดเหล็กสนิมนะ มันกัดเหล็กให้สึกให้กร่อนจนกระทั่งเสียเหล็ก นี่กิเลสมันกัดหัวใจให้สึกให้กร่อน ให้อับเฉาเบาปัญญา โง่เขลาทุกอย่าง กิเลสเป็นสนิมกัดใจ มันเกิดอยู่ในจิต ธรรมเป็นเครื่องชักฟอกก็อยู่ที่ใจ

จิตดวงนี้ไม่เคยตาย กิเลสตัณหาที่มันเกิดกับจิตดับได้ ทำลายได้ แต่ใครก็จะไม่รู้ว่ากิเลสเป็นยังไง ธรรมเป็นยังไง อาการของกิเลสที่แสดงออกมาคือความโลภความอยากได้ในสิ่งที่ เป็นภัยแก่ตัวเอง ความอยากความทะเยอทะยาน อยากไม่หยุดไม่ถอย นี่ความโลภ ความโกรธ ความเคียดแค้นผูกอาฆาตมาดร้าย ความโมโหโทโสนี้เรียกว่า กิเลส ก็เกิดขึ้นจากใจ ใจความหลงมันครอบอยู่แล้วละ อวิชชาอยู่ในจิต เรียกว่ากิเลส อยู่ในจิต ที่นี้การชำระชั๊กฟอกก็ชั๊กฟอกที่จิต แต่ชั๊กฟอกวิธีไหน ต้องมีวิธีชั๊กฟอก ชั้นเริ่มตั้งแต่จิตคนเราธรรมตามันพุ่งช่านรำคาญ มันคิดมันปรุงไม่หยุดไม่ถอย ติดเครื่อง แล้วดับไม่ลง เป็นอย่างนั้น แล้วก็เผาเครื่องนั้นแหละแหละไปหมด

จิตนี้เวลามันปรุงแล้วมันดับไม่ลง ต้องอาศัยเวลานอนหลับ นั่นละเรียกว่าดับเครื่องในขณะนอนหลับ ถ้าไม่ได้นอนแล้วตายมนุษย์เรา ตายเร็ว มีการพักผ่อนนอนหลับ นี่เรียกว่าดับเครื่องคือสังขารความคิดปรุง เรากวนนาหาอุบายให้จิตสงบ จึงต้องเอาค่าบริการเข้ามา อยู่ลำพังไม่ได้ถูกกิเลสลากไปเลย ต้องเอาค่าบริการ จะเป็นบทใดก็ตามที่ถูกกับจริตนิสัยของตน ให้ยึดธรรมบทนั้น เช่นพุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรืออานาปานสติ หรือธรรมบทใดก็ตามถ้าถูกกับจริตนิสัยของตนเอามากำกับใจ แล้วสติครอบไว้นั้น ไม่ให้เปลว นี่เรียกว่ารักษาใจเพื่อใจจะได้มีความสงบจากอารมณ์ของกิเลสที่จุดลากไป ค่อยสงบลง ๆ

นี่วิธีการ พระพุทธเจ้าที่ทรงสอนนี้ถูกต้องแม่นยำ หาที่ต่อติไม่ได้เลย พุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอกในโลก เป็นศาสนธรรมโดยแท้ ไม่ใช่ศาสนากิเลส ผู้เป็นเจ้าของของศาสนาเป็นคลังกิเลสมันก็เป็นศาสนากิเลส เป็นศาสนาของกิเลส ถือกิเลสเป็นศาสนาไปเสีย มันก็ทำความเดือดร้อนแก่โลก เพราะกิเลสมันทำความดีเมื่อไร ศาสนธรรม ธรรมที่เป็นศาสนาคือพุทธศาสนา เอา เปิดให้ท่านทั้งหลายฟัง พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ในสามแดนโลกธาตุจะหาศาสนาใดมาเสมอพุทธศาสนาเรียกว่าไม่มี คั้นเข้าไปทางด้านจิตตภาวนามันถึงได้ชัด

จิตตภาวนาจะคั้นศาสนาได้ถูกต้องแม่นยำไม่ผิดพลาด อย่างอื่นผิดทั้งนั้น เพราะเรื่องกิเลสเป็นศาสนามันจะเอาของดิบของดีอะไรมาให้เรา ของจริงของจริงไม่มี มีแต่ของปลอม แต่เรื่องศาสนของผู้สิ้นกิเลส ความสิ้นกิเลสแล้วสงสัยอะไร ว่าไปตรงไหน ตรงแนวๆ เรียกว่าผู้สิ้นกิเลส โลกวิทูรู้แจ้งทุกอย่าง พุดออกมาไม่ผิด เช่นอย่างพระญาณหยั่งทราบ อย่างนี้ละ ลงหยั่งปีบลงไปแล้วไม่มีคำว่าสอง แนวเลย พระญาณใครละ มีในโลกอันนี้ ก็มีแต่พระญาณของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ รองลงมาก็เป็นญาณหยั่งทราบของพระสาวกตามนิสัยวาสนาของตน มี แต่ว่าต่างจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุกพระองค์มีพระญาณหยั่งทราบแม่นยำ ๆ ไม่มีผิดพลาด

นี่ละผู้เป็นเจ้าของศาสนา นำมาสอนโลกจึงถูกต้องแม่นยำ ไม่ผิด อย่างพุทธศาสนาของเราไม่มีผิดเลย คือเจ้าของศาสนาเป็นผู้สิ้นกิเลส คือพระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วค่อยนำมาศาสนา สอนได้โดยถูกต้องแม่นยำ วิธีการแก้กิเลสแก้วิธีไหนๆ บอกหมดทุกวิธีการ ระวังกิเลสเช่นภavana ระวังอารมณ์ อารมณ์เกิดกับกิเลส ระวังอารมณ์ อารมณ์น้อยลงๆ จิตใจก็ค่อยสว่างงามขึ้นมาๆ ภายในใจ นี่ท่านสอนอย่างนั้น เรื่องจิตตภาวนานี้สำคัญมากทีเดียว จะหยั่งทราบถึงฐานอันใหญ่หลวงของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์จากจิตตภาวนา จนกระทั่งถึงความสิ้นกิเลส จะหยั่งทราบเรื่องพระพุทธเจ้าทั้งหลาย แล้วยืนยันรับรองว่าพระพุทธเจ้ามีหรือไม่มี พระพุทธเจ้าเป็นองค์เช่นไร เป็นเครื่องยืนยันกันเลยจากจิตตภาวนาของผู้ปฏิบัติโดยความถูกต้องแม่นยำ เห็นผลประจักษ์ขึ้นมา ไม่มีสงสัยเลย

สรุปความลงแล้ว นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่มีความยิ่งหย่อนต่างกัน นับตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย เป็นธรรมชาติอันเดียวกัน เป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด นี่หยั่งทราบกันได้ชัดเจน เช่นพระอรหันต์ก็หยั่งทราบเรื่องพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ไม่มีผิดแปลกกันเลยละ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนท่านไม่หา ท่านไม่สงสัย มันเป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว เป็นความบริสุทธิ์อันเดียวกันแล้ว จึงไม่มียิ่งหย่อนต่างกัน ตั้งแต่พระอรหันต์ไปถึงพระพุทธเจ้าเป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกัน นี่ละพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้

สอนโลกได้เหตุได้ผลชัดเจนอย่างนี้ตลอด คือท่านผู้สิ้นกิเลสสอน พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลส เป็นเจ้าของศาสนา ไอ้คลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนามันก็มีแต่กิเลสเต็มตัว อะไรชอบใจอันนั้นว่าถูกอันนี้ถูก อะไรไม่ชอบใจปัดออกไม่ถูก ถึงจะถูกก็ไม่เอา ไม่ชอบใจ..กิเลส ส่วนธรรมไม่มีเอมมีเอียง หยั่งทราบตลอด เป็นอย่างนั้น ให้จำเอานะ เราก็ดไม่เคยได้คิดได้พูดอย่างนี้แต่ก่อน เวลาตะเกียกตะกายอยู่ในป่าในเขา จนน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาเราลืมนี่เมื่อไร เคียดแค้นให้กิเลสที่มันมัดเรา ขึ้นไปสู่มันไม่ได้ ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งพับล้มผล็อยๆ ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ คือกระแสของกิลเสม็นรุนแรงขนาดนั้น พอสติปั้บมันปัดทีเดียวขาดสะบั้นไปเลย นี่กระแสของกิเลสมันรุนแรง

สู่มันไม่ได้ก็มีแต่กำปั้น เสืออาวุธมันรอบตัวมัน ตอนนั้นกิเลสกำลังเป็นเสือโคร่งใหญ่ ไอ้เราก็ก่เท่ากับหนูตัวหนึ่ง พอตั้งพับมันตบทีเดียวตกหัวทวิปๆ มันก็เหลือแต่ใจ ก็มีแต่กำปั้นสู้เสือทั้งตัวแล้วก็เคียดแค้นให้มัน จนน้ำตาร่วง อะไรถ้าถึงใจแล้วมันไม่ลืมนะเรา ที่ได้น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาทั้งๆ ที่ไปต่อสู้กับกิเลส สู่มันไม่ได้ พอตั้งพับล้มผล็อยๆ จนงตัวเอง อ้าว มันมาทำความเพียรยังงี้ ตั้งสติไม่มีอยู่ได้เลย มีแต่ล้มลง ตั้ง

เพื่อลัม ๆ มันยังงิ น้ำตาร่วง เสียใจเคียดแค้นให้กิเลส แต่มันไม่มีอาวุธสู้มัน แต่มันมีอันหนึ่งข้ออาฆาตนะ ข้ออาฆาตนี้เป็นธรรม

คืออาฆาตแบบกิเลสนี้เป็นภัย เป็นบาปเป็นกรรม อาฆาตแบบธรรมนี้เป็นธรรม คืออาฆาตให้กิเลสที่เป็นข้าศึกต่อหัวใจเราเอง สู้มันไม่ได้ ๆ ลัม จนน้ำตาร่วง นี่มันเป็นกับเราแล้วนะ เราถึงได้มาพูดอย่างไม่สงสัยเลย ประจักษ์ ตั้งลัม ๆ ตั้งอย่างไรก็สู้มันไม่ได้ น้ำตาร่วง โถ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเธอ นู่นนะมันขึ้นอกทานในใจ นี่ละเรียกว่าเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจเรา เพราะมันเป็นภัยต่อหัวใจเรา มึงเอาภู กูมึงนะ หากเป็นในใจต่างหาก ไม่ได้ออกมาข้างนอก มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเธอ เอาละ นี่บตัดสินกันอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นเต็มกำลัง

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ออกจากนั้นก็ไปหาท่าน ไปรับการอบรม กลับมาอีกฟัดอีก หงายอีก หงายไม่ใช่หงายแฉวนะ มันหงายหมา หงายหมามีแต่ร้องแหง็ก ๆ หงายแฉวมันตบได้นะ อันนี้มีแต่หงายหมา ไม่ลัม ความเคียดแค้นอันนี้ละ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวหรือ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง นี่ฝังใจ ความเคียดแค้นอันนี้เป็นธรรม มุมานะให้มีกำลังทางด้านความพอกความเพียร หมุนตัวเข้าไป เอาได้ ความมุมานะ ความเคียดแค้นอันนี้จึงยอมรับทันทีเลยว่า ความเคียดแค้นอันนี้เป็นธรรม ไม่เป็นกิเลส เหมือนเราเคียดแค้นให้ผู้หญิงผู้ใดหรือสัตว์ตัวใดเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจเราที่เป็นข้าศึกต่อเรานี้เป็นธรรม

เราประจักษ์กับตัวของเราแล้ว ฟาดเสียจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปหมด ที่นี้เคียดแค้นให้ใคร มันหมดสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกันแล้ว ให้พากันจำเอา นี่ดำเนินมาอย่างนี้ที่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราผ่านมาแล้ว น้ำตาร่วงเราก็ร่วงมาแล้ว เคียดแค้นให้กิเลสว่า หือ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวหรือเราก็เป็นมาแล้ว เอาจนกระทั่งถึงว่าเวลามันถึงขั้นกิเลสมันหมอบ เพราะสติปัญญาเกรียงไกร รวดเร็วทุกอย่าง จนกระทั่งกิเลสหมอบ คู้ยเซียวหาที่ไหนก็ไม่เจอ วางไปหมดเลย มันก็ขึ้นของมัน เราเป็นของเราเองเราก็ไม่ลัมเหอ นี่มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือ คือพระอรหันต์น้อย ๆ มันยังไม่ใหญ่

เป็นแต่เพียงว่าไม่สำคัญเท่านั้นเอง ว่าเฉย ๆ เห็นเวลานั้นมันว่าง กิเลสไม่โผล่ขึ้นมาเลย ก็ว่า นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือ ว่าเฉย ๆ คือไม่ได้สำคัญ พอต่อจากนั้นมันโผล่ขึ้นมา ที่นี้อรหันต์น้อย ๆ ก็ตกไปเลย ชัดกันเลย ๆ เรื่อยจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายฟ้าดินถล่มระหว่างจิตกับกิเลสหรือกับขันธ ที่มันไหวกัน จึงเป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้ดีดผิงเลย รุนแรงมาก กิเลสที่ฝังใจมาตั้งกับตั้งกัลป์ถูกธรรมฟาดขาดสะบั้นลงไป กายและจิตที่เป็นที่เกี่ยวข้องกันกับกิเลสนี้ไหวเหมือนฟ้าดิน

ถล่ม มันรุนแรงขนาดนั้น ฟาดินเขาก็ออยู่ของเขานั้นแหละ เขาไม่มีอะไร แต่มันเป็นอยู่ระหว่างกายกับจิต จิตกับกิเลสขัดกัน จนร่างกายนี้ติดฝังเลย

จากนั้นอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่มีเลย ไม่ถาม แต่ก่อนก็บอกไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ พอถึงขั้นฟาดินถล่มแล้วอรหันต์น้อยก็ไม่ถาม อรหันต์ใหญ่ก็ไม่ถาม อยู่อย่างนี้แหละ ให้มันเห็นชัดๆ เมื่อมันหายสงสัยโดยสิ้นเชิงแล้วถามอะไร เท่านั้นแหละ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นของจริงโดยแท้ๆ พวกเรานี้ถูกกิเลสมันปิดหูปิดตาปิดใจไว้หมด ให้มืดให้บอด ตาจะใสเหมือนตาแมวก็ตาม แต่จิตนี้มืดดำที่สุดคือใจสัตว์โลก เฉพาะอย่างยิ่งใจมนุษย์เรา ย่นเข้ามาใจชาวพุทธมืดหนาที่สุด ให้กิเลสปิดหมด ๆ

พระพุทธรเจ้าหูแจ่มตาสว่าง ไม่มีใครเกินพระพุทธรเจ้า ว่าบาปมี กิเลสตัวบอด มันบอกว่าบาปไม่มี เห็นไหมมันลบ พระพุทธรเจ้าเป็นโลกวิทูรู้แจ้ง บอกว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตตีประเภทต่างๆ มีเต็มโลกธาตุ นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธรเจ้าที่ทรงรู้แจ้งแทงทะลุ ที่นี้กิเลสมันตามลบล้างว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี มันไม่มีอยู่ในหัวใจของพวกเรานี้ละ มันไม่เชื่อพระพุทธรเจ้า ไม่มี ๆ นี่ละมันอภัพที่สุดเวลานี้ พวกเรารู้ไหมว่าเราอภัพ พระพุทธรเจ้าสอนไว้ทุกอย่างถูกต้องแม่นยำไม่มีผิดพลาด แต่เรานี้ไปลบล้างออกหมดด้วยความผิดพลาดของเราเอง แล้วก็มาเป็นภัยต่อเราเอง

บาปไม่มี บุญไม่มี นรก-สวรรค์ไม่มี พรหมโลก-นิพพานไม่มี เปเรตตีประเภทต่างๆ ไม่มี ลบหมด ทั้งๆที่พระพุทธรเจ้าทรงแสดงไว้ตามหลักความจริง นี่ละพวกบาปหนาสาหัส พวกลบความจริงที่พระพุทธรเจ้าสอนไว้ พวกกันจำเอานะ มันลบอยู่ในหัวใจเรานะ มันไม่เชื่อ พระพุทธรเจ้าว่าอย่างไรมันก็ไม่เชื่อ มันอภัพสุดขีดแล้วนะนั่น ยังเหลือแต่ลมหายใจฝอดๆ พอลมหายใจขาดแล้วก็ฝังเลยละ ลงนรก มีหรือไม่มีที่นี้เวลาไปเจอเข้าแล้ว นรกมีหรือไม่มี มันสายเกินไปแล้วที่นี้ จำเอานะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz